

หวงรัก

บทที่ 42

“เกิดอะไร ขึ้นในระหว่างคุณและภุริ.....”

“เขามารับคุณหรือว่าตั้งใจจะมาหาคุณ.....”

“เขาโทรเข้ามาก่อนหรือเปล่า.....รู้หรือเปล่าว่าผมกำลังพาคุณออกไปส่งบ้าน.....”

คำถามของกณาทไม่ได้รับคำตอบ ในเมื่ออาการตามที่ดูต้นด้วยความหึงหวงนั้น ช่างไร้หน้าใจเสียเหลือเกินในความรู้สึกของฟ้ารุ่งหญิงสาวกำลังกระแทกกระทือนใจสับสน การถูกผลักดันให้กลายเป็นผู้ต้องหา ยิ่งซ้ำเติมให้เธอรู้สึกเลวร้ายยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อฟ้ารุ่งเข้าใจว่ากณาทเปลี่ยนไปเพราะมณฑิรา

เธอหนีเข้าห้อง ปิดประตูใส่กลอน ทิ้งให้กณาท เดินไปเดินมาเมื่อเปิดเข้าไปไม่ได้ ชายหนุ่มก็ได้แต่นั่งจ้องประตูอยู่ทั้งคืน

ภุริและอรละออน่าจะทำความเข้าใจกันได้แล้ว เพราะอรละออไม่ได้ติดต่อกลับมาหาฟ้ารุ่งในวันรุ่งขึ้น กณาท เองออกจากบ้านไปตั้งแต่เช้า จนเย็นย่ำตึกคืนก็ยังไม่กลับ

ฟ้ารุ่งเป็นฝ่ายเดินไปเดินมารอคอยบ้าง เลยเที่ยงคืนไปมากแล้วเมื่อเขาขับรถกลับบ้าน

กณาทไม่ได้ใช้รถคันเก่าที่ซื้อจากเพื่อนอีกแล้ว หน้าทีการงานทำให้ชายหนุ่มต้องเปลี่ยนรถให้สมฐานะ เมื่อเขาซื้อรถคันใหม่ ฟ้ารุ่งยังอดคิดไม่ได้ว่าเขาซื้อเพราะมณฑิรา

‘...สีน้ำเงินเข้มเสียด้วย สีที่มณฑิราชอบ...’ มณฑิราชื่นชมเช่นนั้น

ฟ้ารุ่งตั้งใจจะพูดด้วย แต่พอร่างสูงใหญ่ในเครื่องแบบนายทหารเดินเข้ามา ทิฐิทำให้เธอกลับนอนนิ่งข้างๆ ลูก กณาทเปิดประตูห้องยื่นหนึ่งมองหลังของเธออยู่ตรงนั้นครู่ใหญ่ก็จับปิดลงตามเดิม

หญิงสาวนอนรออยู่ในความมืด กณาทคงกำลังอาบน้ำ เขาเคยนอนข้างๆ โอบกอดเธอไว้ในอ้อมแขนกลมให้หลับ เขาจะเข้ามาหรือเปล่า

เวลาผ่านไปเนิ่นนาน แต่ฟ้ารุ่งไม่ได้ยินเสียงของ กณาทอีก... เพราะต่างก็ระแวงหึงหวง ต่างก็ทิฐิ เรื่องที่ค้างคาหัวใจจึงไม่ได้รับการคลี่คลาย

ฟ้ารุ่งพบกณาทก่อนที่เขาจะออกไปทำงาน ชายหนุ่มพูดขำๆ “ระยะนี้พี่มีงานยุ่งหลายอย่าง คงต้องกลับบ้านดึกสักพักหนึ่ง” หญิงสาวได้แต่นิ่ง ระยะนี้ มณฑิราก็ห่างหายไป หรือว่าเขาแอบพบกัน

ในท่าที่สงบเฉยเหมือนไม่ใส่ใจ เธอคล้ายถูกเผาอยู่ข้างในด้วยความระแวงหึงหวง.....

“เมื่อไหร่คุณฟ้ารุ่งจะกลับมาทำงาน”

เสียงที่เรียกมาทางโทรศัพท์เป็นของคุณอุทัย เขารับหน้าที่ดูแลงานแทนในขณะที่เจ้านายทั้งสองไม่อยู่ “คุณภุริก็แทบจะไม่มาเลย พนักงานซักจะหละหลวมไม่มีวินัย กำลังขวัญเสียกันไปหมด”

ลูกนายอายุจะห้าเดือนแล้ว ตัวอ้วนใหญ่แข็งแรง เด็กน้อยคลานรวดเร็ว ในเวลาที่จับให้นั่งในเก้าอี้มีล้อสำหรับหัดเดิน ขำป้อมๆ แข็งแรงพาเขาไปทั่วห้อง จับอะไรได้ก็ดึงมาสำรวจ ฟ้ารุ่งไม่อยากจะทิ้งลูกไว้กับคนเลี้ยง แต่บริษัทตระการคืออนาคตของเธอและลูก

หญิงสาวพาลูกไปฝากเลี้ยงที่สถานรับเลี้ยงเด็กมีชื่อที่เธอเลือกก่อนไปทำงาน อุทัยมีท่าทีโล่งใจ

“ผมตามตัวคุณภุริไม่เจอ บางครั้งเขามานั่งครู่เดียวแล้วก็ไปงานการคั่งค้างไม่ได้สะสาง ช่วงที่รอคุณภุริตัดสินใจนี้ไม่รู้ว่ามีบริษัทสูญเสียไปเท่าไร ถ้าปล่อยอย่างนี้ ผมกลัวว่าจะมีปัญหาในภายหลัง”

ฟ้ารุ่งพูดว่า “เราสองคนต้องพึ่งคุณอุทัยมาตลอด ตอนนี้อยู่คุณภุริมีงานยุ่งหลายอย่าง พี่เองก็มีลูกเล็กๆ เราให้สิทธิคุณอุทัยตัดสินใจเต็มที่อยู่แล้วนี่คะ ถ้าคุณมั่นใจก็ทำได้ทุกเรื่องเลยคะ พี่เชื่อใจคุณ”

“แต่คุณภุริอาจไม่ได้คิดอย่างคุณฟ้ารุ่งนะคะ”

“ถ้ามีปัญหา พี่จะอยู่ข้างคุณคะ”

ฟ้ารุ่งง่วนอยู่กับการสะสางงาน เธอแปลกใจเมื่อได้รับโทรศัพท์จากเลขานุการของ “คณิต พิริยะ”

“เรื่องเช็คเงินหกล้านบาทนะคะ” ฝ่ายนั้นพูด “คุณคณิตขอให้ช่วยเรียนคุณภุริว่าให้นำเข้าธนาคารในวันศุกร์หน้า วันที่สิบแปดนะคะ ถ้าเข้าพรุ่งนี้จะมีปัญหาคะ คุณคณิตให้เรียนขอโทษด้วย”

“คะ ดิฉันจะบอกคุณภุริ” ฟ้ารุ่งรับคำ อดรู้สึกงุนงงไม่ได้คณิต พิริยะ..... ฟ้ารุ่งรู้จักผู้ชายคนนี้.....

“ขอโทษ ดิฉันฝากเรื่องไว้กับใครคะ”

“ดิฉันชื่อฟ้ารุ่ง” หญิงสาวตอบ “คุณคณิตรู้จักดิฉันคะ”

“อ้อ คุณฟ้ารุ่ง” ฝ่ายนั้นทวน น้ำเสียงอ่อนหวานนอบน้อม “ขอรบกวนด้วยนะคะ คุณคณิตพยายามติดต่อคุณภุริหลายวันแล้วเกี่ยวกับเรื่องเช็คใบนี้ ขอขอบคุณ คุณฟ้ารุ่งมากนะคะ”

อีกฝ่ายวางสายแล้ว ฟ้ารุ่งยังครุ่นคิดถึงผู้ที่ถูกเอ่ยถึงอยู่ไม่วาย คณิต พิริยะ เป็นหุ้นส่วนคนหนึ่งของบริษัทหนึ่งในหลายแห่งที่พีริชต์ ถือหุ้น เธอรู้ว่าคนทั้งสองมีผลประโยชน์ร่วมกันหลายอย่าง รวมทั้ง การเบียดบังผลประโยชน์ของบริษัทตระการด้วยการบีบซื้อสินค้าใน ราคาถูกกว่าควรบ้าง ชายสัญญาการค้าบ้าง

นอกจากนี้ พีริชต์ได้ซื้อที่ดินแปลงหนึ่งจากชายผู้นี้ ที่ดินขนาด หลายร้อยไร่ และพีริชต์ได้ออกปากยกให้เธอก่อนที่จะขอแยกทาง ที่ดินซึ่งสัญญาซื้อขายทำในชื่อของเธอ ครั้งนั้นหญิงสาวเพียงแต่ เซ็นชื่อลงตรงนั้นตรงนี้ ตามที่สามีขี้ออกโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ เธอไม่ได้อ่านข้อความในสัญญา ไม่รู้รายละเอียด ไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่า ที่ดินนั้นมีอาณาเขตอยู่ที่ตรงไหน

สามีเก็บสัญญาไปนับจากนั้น

เธอไม่เคยพบคณิตอีก จึงลืมเรื่องไปสนิท

ฟ้ารุ่งเดินออกไปหาคนหนึ่ง “คะนี่มีเบอร์ติดต่อคุณคณิตไหม”

ฝ่ายนั้นค้นหาอยู่ครู่หนึ่งก็จืดใส่กระดาษส่งให้ ฟ้ารุ่ง เดินกลับมา ที่ห้อง ต่อสายกลับไป

“ดิฉันฟ้ารุ่งพูด” เธอบอกแม่สาวเลขานุการ “ขอเรียนสาย กับคุณคณิตคะ”

“คุณฟ้ารุ่งมีธุระด่วนหรือเปล่าคะ คุณคณิตกำลังมีแขกสำคัญ สั่งห้ามไม่ให้รับทวนคะ”

“ไม่เป็นไรคะ ช่วยเรียนคุณคณิตก็แล้วกันว่าดิฉันโทรมา”

“เกี่ยวกับเรื่องเช็คหรือเปล่าคะ ส่งดิฉันไว้ก็ได้”

“เปล่าคะ” ฟ้ารุ่งตัดสินใจพูดออกไปว่า “เกี่ยวกับเรื่องที่ดิน ที่จังหวัดเพชรบุรี ดิฉันคิดว่าคุณคณิตรู้ดีว่าเรื่องอะไร”

“ที่ดินที่จังหวัดเพชรบุรี เอ๊ะ ที่แปลงนั้นขายไปแล้วนี่คะ”

“คะ ขายให้ดิฉันเอง”

“ถ้าอย่างนั้นก็คงจะเป็นคนละแปลงแล้วละคะ... ดิฉันจะเรียนให้ คุณคณิตโทรกลับมาหาคุณฟ้ารุ่งนะคะ ขอเบอร์โทรด้วยคะ”

“ถ้าไม่พบดิฉันที่นี่ ก็โทรเบอร์ที่บ้านนะคะ...”

ฟ้ารุ่งบอกหมายเลขโทรศัพท์ที่บ้านออกไปอย่างชัดเจน.....

กณาทกลับบ้านค่ำมืดตามเคย พอเห็นท่าที่เขาเคร่งขรึมเห็น ห่าง ฟ้ารุ่งจึงไม่ได้บอกให้รู้ว่าเธอกลับไปทำงานโดยนำลูกฉายไปฝาก ให้คนอื่นดูแล

เธอไม่รู้ว่ชายหนุ่มเพิ่งได้ยินอะไรเกี่ยวกับเธอจากมณฑิราบ้าง

หลายคืนที่มณฑิรามักอยู่ด้วยที่บ้านใหญ่หลังจากพีริชต์ เสียชีวิต ภาพที่เห็น สิ่งที่ได้ยิน เกี่ยวกับเธอและภุริ ผสมผสานกับ ความคิดที่ดำมืดและความเจ็บแค้นอับอายของมณฑิราต่อการถูกภุริตัด ไมตรี ถูกลำมาผูกเป็นเรื่องราวถ่ายทอดให้ชายหนุ่มฟัง เรื่องที่ถูกพูด ออกมาด้วยความรู้สึกที่แฝงไว้ด้วยอคติระคนริษยา ทำให้ชายหนุ่ม ต้องขมวดคิ้วและขบกรามด้วยความเจ็บปวดขุ่นเคืองไม่รู้ว่าก็ครั้งก็หน

‘...เขากลับมาด้วยกันตอนดึก วิ่งตามง้องอนกันมา มณเผอญ ออกมาเปิดประตู ได้ยินเขาสัญญาสัญญาจะไม่ทิ้งกัน พอหันมาเห็นมณ คุณภุริรีบปล่อยฟ้า แล้วฟ้าก็หลบขึ้นห้องไป....’

แล้วยังมี

‘พีณาทไม่เห็นเขาดูแลกันตอนฟ้าเริ่มจะแพ้ท้องนี่คะ แทบจะ ประคองกันเดิน ใครเห็นเป็นต้องคิดว่าเป็นผัวเมียกันทั้งนั้น’

‘...คุณภุริเอาอรละออมาเป็นข้อบังหน้าเท่านั้นเอง ความจริง เขารักอรละออเสียที่ไหน หรือว่พีณาท มองไม่ออกว่ความจริงเขา รู้สึกยังไรรหว่างฟ้ากับเด็กคนนั้นกันแน่...’

‘พีณาทเชื่อหรือคะว่ลูกฉายเป็นลูกของคุณพีริชต์....’

ฟ้ารุ่งไม่รู้ว่ตัวว่ชายหนุ่มผู้เป็นที่รักมักจะมีเธอด้วยสายตาตัดพ้อ และเจ็บปวด... เธอเห็นเพียงท่าที่ห่างเห็น ปรกกายตาเคร่งขรึม...

หญิงสาวได้แต่เจ็บปวดและน้อยใจ.....

ในวันต่อมาลูกฉายเกิดไม่ยอมปล่อยเธอ เพราะรู้ว่แม่จะหนีไป ทั่ววัน ฟ้ารุ่งและพยาบาลจะหลอกล่ออย่างไรก็ไม่ได้ผล เธอจึงต้อง พาลูกไปทำงานด้วย บรรดาพนักงานยิ้มต้อนรับทักทาย หลายคน เข้ามาชื่นชมลูกฉายของเธอ พนักงานบางคนทำสีหน้าแปลกๆ

“คุณภุริ อยู่ในห้องทำงานคะ... กำลังมีแขก.....”

ฟ้ารุ่งพาลูกเข้าห้อง อรละออหนึ่งสีหน้าไม่สบายอยู่ที่โต๊ะทำงาน “ฟ้า” เธอลุกขึ้นมาอุ้มลูกฉาย “ดีจังเลยที่ฟ้ามาทำงาน อรกับคุณภุริมีปัญหากันอยู่เรื่อย อรไม่มีแกใจอยากจะทำงานเลย” “อย่าเพิ่งยอมแพ้คะ คุณอร ใจเย็นๆ ก่อน”

ฟ้ารุ่งไม่รู้ว่จะพูดอะไรดีไปกว่านั้น เธอนึกถึงจุมพิตของ ชายหนุ่มแล้วก็อดรู้สึกปั่นป่วนไม่ได้

...ผมรักคุณ... ผมเกิดมาเพื่อที่จะรักคุณ.....

...รักผมซิ ฟ้า แล้วคุณจะรู้ว่ไม่มีปัญหาอะไรข้างหน้าเรา ที่ยากเย็นจนแก้ไขไม่ได้.....

อระอหน้าตาซึม “อรเป็นคนไม่ดี อรรู้ อรเอาแต่ตีโพยตีพาย ไม่ฟังเหตุผล คุณภริเกลียดอรแล้ว...”

“แต่ตีโพยตีพายเพราะวาร์กไม่ได้แปลว่าคุณอรเป็นคนไม่ดีหรอกคะ แต่พี่บอกแล้วว่าคุณอรต้องใจเย็นๆ แล้วก็รับฟังคุณภริ”

หญิงสาวพยักหน้าอย่างเงื่องหงอย

“เดี๋ยวเขาก็จะออกข้างนอก ทิ้งให้อรอยู่คนเดียว ตกเย็นก็เงียบหาย แค้โทรศัพท์บอกว่าไม่ต้องรอทานข้าว เหตุผลอะไรก็ไม่ให้”

“ใจเย็นๆ ไปก่อน อย่าทำให้อะไรเลวร้ายลงกว่าเดิมนะคะ”

“เขาจะกลับไปดีกันจริงๆ หรือคะ แล้วอระ อรจะอย่างไร”

หญิงสาวเริ่มร้องไห้อีก ฟ้ำรุ่งรับลูกคืนมา หน้าที่อระออช่างไม่หนักแน่นเอาเสียเลย เพราะอย่างนี้กระมัง ภริถึงได้เหนื่อยหน่าย เธอเป็นเด็กที่ไม่รู้จักโต ไม่อาจช่วยเขาแก้ปัญหาใดๆ ได้เลย

ฟ้ำรุ่งอุ้มลูกมาหาคะนึง

“ใครมาพบคุณภริหรือคะ”

หญิงสาวผู้หนึ่งหน้าห้องสวมใส่เสื้อผ้าทันสมัย ผมจัดเป็นทรง แต่งหน้าจัดราวกับนางแบบในหนังสือแฟชั่นมองฟ้ำรุ่งด้วยสายตาประหลาด ไบหน้าเจ็ยยิ้มเยาะหยัน

“ไม่ใช่แขกหรอกคะ คุณภริให้คุณฟ้ำรุ่งเข้าไปพบได้ตลอดเวลา”

ร่างสมส่วนลุกขึ้นไปเปิดประตูให้ หันมามองหญิงสาวอย่างเชื่อเชิญ

ฟ้ำรุ่งอุ้มลูกผ่านประตูเข้าไป ต้องหยุดชะงัก เมื่อเห็นสตรีที่นั่งอยู่ตรงข้ามชายหนุ่มซึ่งอุ้มเด็กน้อยในวัยใกล้เคียงกับลูกฉายไว้บนตัก เธอคือสตรีที่เคยมาหาภริก่อนหน้านี้นี้หลายครั้ง!

เป็นสตรีวัยสาวใหญ่ เจ้าของร่างอวบท้วม ดวงตาคมจัด...ที่เคยเขม่นมองฟ้ำรุ่งอย่างไม่เป็นมิตร.....

ฟ้ำรุ่งตะลึงอยู่กับที่ สตรีผู้นั้นก็เช่นเดียวกัน สายตาที่มองเธอกับลูก ในครั้งแรกแปลกใจ หากแล้วก็เปลี่ยนเป็นกราดเกรี้ยว

ภริ ลุกขึ้นเดินมาหา ทำอะไรไม่ถูกเหมือนกัน ไม่คิดว่าจู่ๆ ฟ้ำรุ่งจะอุ้มลูกเดินเข้ามาในห้องต่างๆ ที่เขากำลังมีแขก และเป็นหงนรีกับลูกชายของพีร์ชด์เสียอีกด้วย

ภรรยาสองคนของพี่ชายเขา จู่ๆ ก็อุ้มลูกมาเผชิญหน้ากันโดยบังเอิญ!

“เป็นยังไงครับลูกฉาย” ชายหนุ่มทักทายเด็กน้อย สีหน้าเมื่อมองหญิงสาวเคร่งขรึมหม่นหมอง น่าเสียดที่เธอพร่างพรุกกล่าวโทษว่าเขาเป็นต้นเหตุให้พี่ชายเสียชีวิตยังก้องอยู่ในหูสร้างความขมขื่นให้ไม่รู้หาย “มาช่วยคุณแม่ทำงานหรือ”

“เอ้อ.. ขอโทษนะคะ... คะนึงบอกว่า... คือว่าฉันไม่ทราบว่าคุณกำลังมีแขก...”

“คุณหงนรี” ชายหนุ่มจำเป็นต้องแนะนำ หันไปพูดกับ “พีสะไกใหญ่” อย่างเคร่งขรึม “คุณหงนรี นี่คือฟ้ำรุ่ง”

หงนรีสั่นเทาอยู่ข้างใน ประกายตาแทบจะเผาอีกฝ่ายหนึ่งให้มอดไหม้ แต่กลับฝืนยิ้มออกมาได้

“ไม่คิดว่าจะพบกันจนได้...”

ฟ้ำรุ่ง พุดอะไรไม่ออก ในสีหน้าเผือดซีด ประกายตาตระหนกสับสน เธอแทบจะทรงตัวไว้ไม่ได้

มืออู่ๆ เอื่อมมาจับแขนไว้ เสียงถามอาทร

“ผมอุ้มลูกให้ไหม”

หญิงสาวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง สีหน้าสับสน

“ไม่เป็นไรคะ...ฉัน...ไม่รบกวนละ”

เธอพาลูกกลับห้อง หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ภรรยาที่แท้จริง..... ลูกชายที่แท้จริงของพีร์ชด์..... พวกเขาอยู่กันที่นี้

แล้วลูกของเธอเล่า

.....ลูกของผมต่างหาก.....

ไม่ใช่ ไม่จริง.....หญิงสาวกอดลูกแนบแน่น

“พีฟ้า” อระอเรียก “ไม่สบายหรือคะ”

“คุณ...คุณหงนรี...” ฟ้ำรุ่งพุดไม่ออก “เขากับลูกอยู่ที่นี้”

“ใครคะ”

“ภรรยาอีกคนของคุณพี...” เธอเจ็ยปวดที่ต้องพุด “ภรรยาคนเดียวที่คุณพีรักและยอมรับ...”

“อะไรกันคะ พี่ฟ้าพุดอะไร อรไม่เห็นจะเข้าใจเลย”

ฟ้ำรุ่งนิ่งไปเป็นครู่กว่าจะระงับอารมณ์ได้

“พี่ฟ้าจะกลับละคะ คุณอร”

อระออมองอย่างงุนงง แต่ก็ลุกเดินตามมาส่ง “พຽ່งนี้พบกันนะคะ พี่ฟ้า อรจะได้มีแกใจทำงาน”

ฟ้ำรุ่งไม่รับคำ กลัวว่าจะต้องเผชิญหน้าหงนรีอีก แล้วใครคนใดคนหนึ่งอาจจะเป็นฝ่ายที่ทนไม่ได้...

หงนรี พลุ่พล่าน ด้วยโทสะนับตั้งแต่พบเห็นฟ้ำรุ่ง ได้แต่ขมใจไว้อย่างสุดความสามารถ ทำที่เอื้ออาทรที่ชายหนุ่มมีต่อสตรีที่เธอเกลียดชังอย่างฝังใจ บีบเค้นให้เธอคั่งแค้นมากขึ้น เด็กน้อยในอ้อมแขน

ของฟ้ารุ่ง มีรูปร่างอวบท้วม ผิวพรรณละเอียด ใบหน้างดงามน่ารัก น่าชัง แล้วดูเด็กที่เธออุ้มอยู่ซิ ผิวคล้ำ รูปลักษณ์อย่างลูกยาจากอนาถา เธอขอลูกของคนอื่นมาเลี้ยงเพื่อตบตาญาติ ไม่เช่นนั้นเธอก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะเข้ามาหาและรับเงินทำขวัญจากชายหนุ่ม

เด็กน้อยร้องไห้ในระหว่างนั่งรถโดยสารกลับที่พัก สาวใหญ่เขย่าร่างน้อยให้หนึ่ง น้ำเสียงและสีหน้าแสดงอาการอารมณ์เสียจนคนขับรถ ต้องมองทางกระจกมองหลังอย่างเป็นกังวล

“เด็กหิวกระมังครับ”

“หิวเหิวอะไร ขวดนมก็อยู่ที่ปากนี่แหละ ร้องกวนไปอย่างนั้นเอง” เธอกราดเกรี้ยว “เอา เจ้าตัวดี ร้องได้ก็ร้องไป ฉันไม่รู้ว่าจะทำยังไงกับแกดีแล้ว”

กว่ารถจะถึงที่ เด็กน้อยก็เสียงเบาลงอย่างหมดแรง ชายคนขับมองตามหลังพลาแสงสายหน้า

ผู้ที่เปิดประตูห้องพักเป็นสตรีร่างผอม สวมใส่เสื้อราคาดูกและผ้าถุงพื้นบ้าน พอพบกัน นางรีบส่งเด็กชายให้ เด็กน้อยผวาเข้าซบอ้อมอกทันที

“โอ้ ลูกแม่” หญิงนั้นพูดพลาแสงจวบรับขวัญ

นางรีบเดินผ่านเข้าไปข้างใน บนเบาะใหญ่ที่พื้นห้อง เด็กตัวน้อยๆ คนหนึ่งนอนหลับอยู่ในครอบมุ้งสำหรับเด็กอ่อน เธอตรงไปคุกเข่าก้มมอง พอเห็นหลับ ก็ถอยออกมานั่งบนเก้าอี้หวมกกลางห้อง

ลูกของเธอมีอายุน้อยกว่าที่ควรจะเป็นถึงสี่เดือน ช้ำยังตัวเล็กกว่าปรกติด้วยเหตุที่เธอมีอายุมากเมื่อตั้งครรภ์ แล้วยังไม่เอาใจใส่ทำนุบำรุงตัวเองมากไปกว่าผลิตเพลินในวงไฟ

หญิงนั้นอุ้มลูกเดินมาต่อว่า

“ถ้าไม่ทำกับลูกฉันดีๆ ฉันจะกลับบ้านนอกละ”

ดวงตาเธอวาบขึ้นด้วยโทสะ “อยากกลับก็กลับไปชียะ แล้วเอาเงินมาคืนให้ฉันด้วยละ หนอย ใต้ดีแล้วไม่รู้จักดี อยากพาลูกกลับไปเลี้ยงควายก็ตามใจ”

อีกฝ่ายถามเสียงอ่อน “แล้วทำไมไม่ต้องอารมณ์เสียขนาดนี้ด้วย”

“ช่างฉันเถอะ มันเรื่องของฉัน เธอเจียบๆ ไว้แหละดีที่สุด”

เมื่อเนตรนางกลับมา นางรีบสงบลงแล้ว หากพอพบเห็นหน้าน้องสาว เธอก็เล่าออกมาด้วยอาการโกรธเกรี้ยวคั่งแค้น

“อยากตบมันให้คว่ำลงไปน้ก เชอะ ตีหน้าเสรำ นาสงสาร”

ความชิงชังฉายออกมาจากสีหน้าเธอ “คุณญาติก็โอ้เหลือเกิน หมั่นไส้หนัก ไม่รู้ว่าเด็กนั้น ลูกใครกันแน่ ของพี่หรือว่าของน้อง”

เนตรนางสายหน้า จะอย่างไรลูกของนางรีบก็ไม่ใช่ของพี่รัชต์ ไม่รู้ว่าใครเป็นพ่อเสียด้วยซ้ำ

“อย่าไปสนใจเขาดีกว่า พี่นง โกรธเกลียดไปก็ไม่มื่อะไรดีขึ้นมา ประเดี้ยวไปว่าวามใส่จะเสียเรื่อง เรามาจนถึงขนาดนี้แล้ว”

“เฮอะ ไม่ใช่ตัวเธอ เธอก็พูดได้ซิ อย่าโกรธ อย่าเกลียดลองมาเป็นฉันดูบ้าง”

“หนูก็ไม่ใช่จะพิศواسแม่ฟ้ารุ่งสักหน่อย แต่หนูไม่อยากให้อารมณ์ของพี่นงมาทำให้เสียเรื่อง แล้วไอ้ที่ลงทุนลงแรงมาเป็นปีมันจะสูญหมด”

“จะสูญจะเสียยังงั้นมันก็ฉันคนเดียวที่ลงทุนลงแรงมา” นางรีบพูดอย่างดิ่งตัน เป็นนิสัยเอาชนะข้างๆ คูๆ ที่เนตรนางเคยชินแล้ว “เธอไม่ต้องมาพูดมาก”

“ต้องพูดสิ เพราะตอนนี้พี่นงกำลังจะมีปัญหาอีกเรื่องหนึ่งแล้ว”

“ปัญหาอะไรอะ”

สีหน้าของเนตรนางกลัดกลุ้มกังวล “ก็แม่แสงดาวนะซิ เขาจะกลับไปคืนดีกับคุณญาติ”

“ฮ้า จริงหรือ”

“จริงซิ ระยะเวลาหลังๆ นี้เขาโดนข่าวไม่ดีก็เลยไม่ค่อยมีงาน สายัณห์ก็เจ้าชู้ จนมีเรื่องทะเลาะหึงหวงตบตีกัน ยัยแสงดาวคงเบื้อสายัณห์พอดีคุณญาติเขาจำรวกกลายเป็นมหาเศรษฐีเพราะมรดกคุณพี่ ยัยนี้ก็เลยคิดจะกลับมาขอคืนดีด้วย”

“บ้าจึ่งเลย อีกคนบ้าสมบัติ เก่งจริงทำไมไม่ไปแล้วไปเลยละ”

“ของดีๆ ใครๆ ก็อยากได้... เขาบอกหนูก่อนจะแกลังกินยาทำเป็นจะฆ่าตัวตายแล้วให้คุณญาติไปช่วยเสียอีก มารยาตั้นๆ ของผู้หญิงไม่น่าเชื่อเลยว่าคนคมกริบอย่างนั้นจะตกหลุมงายๆ”

“ดีละ ฉัน จะบอกให้คุณญาติรู้ จะได้ไม่ติดกับงั้นนั้น”

“พี่นงก็” น้องสาวร้องอย่างเบื้อหน้า “จู่ๆจะไปบอกเขาได้ยังไง เขารู้เสียเมื่อไหร่ ว่าเรารู้จักกับแสงดาว ประเดี้ยวก็ได้ยุ่งกันไปใหญ่หรอก”

“แต่ถ้าเขาคืนดีกันละ”

“เรากียุ่งอีกเหมือนกัน” เนตรนางมีสีหน้ากลัดกลุ้ม “ยัยแสงดาวไม่ปล่อยเราไว้แน่ เขาต้องสงสัยว่าทำไมหนูไม่เคยพูดเรื่องพี่นงเลยสักคำทั้งๆ ที่รู้ยู่ว่าเขาเป็นใคร แล้วหนูยังเชียร์เขากับสายัณห์มาตั้งแต่ต้น เหมือนกับจะให้เขาแยกทางกับคุณญาติให้ได้ แม่คนนี้ไม่ใช่ร้ายธรรมดาๆ นะพี่นง ร้ายยิ่งกว่าร้าย ถ้าเขาคืนดีกัน เราก็

“ไม่เหลืออะไรอีกเลย”

“ไอ้ย แล้วนี่ฉันจะทำยังไงดี” นางนรีร้องออกมาอย่างอึดอัด
“เธอก็หาทางเข้าชียะ อย่าให้ฉันนั้นครอบคุณนรีสำเร็จ”

“จะให้หนูทำยังไงล่ะ ร่ายมนต์ดำหรือไง”

“เอาน้ำกรดสาดหน้ามันเลย พอหน้าตาน่าเกลียด คุณนรีก็เลิกสนใจมันเอง”

“แล้วหนูก็เข้าคุงั้นซิ ทำไมพี่นงไม่ทำเองล่ะ ไหนบอกว่า พี่นงลงทุนลงแรงมาคนเดียวไง” เธอพูดอย่างหงุดหงิด

“เธอไม่ต้องมายกย่อนฉันนะ..! ถ้าฉันทำเองได้ ฉันไม่ต้องบอกเธอหรอก”

เนตรนางเป็นฝ่ายยอมแพ้ จะทะเลาะกันอย่างไร ลึกๆ อยู่ข้างในเธอก็เป็นพี่น้องที่ไม่เคยทอดทิ้งกันเลย นางนรีมีอารมณ์ฉุนเฉียว นิสัยชอบเอาชนะข้างๆ คูๆ ไม่มีเหตุผล ยิ่งมาตีแม่เหล้าหนักประชดสามี่ติดต่อกันเป็นปีๆ สมองเธอก็ยิ่งแปรปรวน เนตรนางเคยชินและไม่ถือโกรธมานานแล้ว

“พี่นงเฉยๆ ไว้ก็แล้วกัน อย่าไปอาละวาดทางแม่ฟ้ารุ่งให้เสียเรื่อง ถ้าเขามีอะไรกับคุณนรี ทางนั้นก็แคร์เขามากกว่าพี่นงแน่นอน พี่นงสงบเสงี่ยมเรียกความสงสารเข้าไว้ ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับแม่ฟ้ารุ่ง เขาจะได้ไม่สงสัยให้โทษพี่นง”

“อะไรจะเกิดกับแม่ฟ้ารุ่งยะ ฉันสาปแช่งมันทุกวันทุกคืน แต่พบหน้าที่ไรก็เห็นมันดีกว่าเดิมทุกครั้ง”

“ก็ไม่นั่นแหละ” ประกายตาคนพูดวาววับ “หนูจะบอกอะไรให้ จัดการแม่ฟ้ารุ่ง ง่ายกว่าจัดการยัยแสงดาวเยอะเลย”

ฟ้ารุ่ง พาดตัวเองกลับไปที่บ้านศุภวิวัฒน์ อีกครั้ง ไม่ว่าจะดินที่ซื้อจากคณิตจะเป็นสิทธิ์ที่เธอและลูกจะพึงได้หรือไม่ก็ตาม เธอก็ต้องเจรจากับคณิตให้รู้เรื่อง

เธอทำความเคารพภาพวาดของคุณหญิงผกา และภาพถ่ายของสามี่ที่ล่วงลับก่อนตามเคย เล็กและนิต สวาร์บใช้สองคนที่อยู่ด้วยกันมานาน เข้ามาชื่นชมลูกชาย ผลัดกันโอบอุ้มกอดจูบ เด็กน้อยก็ไม่ได้รังเกียจเสียด้วย อากาเป็นมิตรเข้ากันได้กับทุกคนเรียกความรักความเอ็นดูอยู่เสมอ

“มีจดหมายจากเมืองนอกมาถึงคุณพ้านะคะ” แม่สาวใช้บอก ฟ้ารุ่งถามอย่างยินดีว่า

“หรือจ๊ะ แล้วอยู่ที่ไหน”

“คุณผู้ชายเก็บไว้คะ หนูคิดว่าเธอเอาให้คุณพ้าแล้วเสียอีก”

ฟ้ารุ่งไม่ได้รับจดหมายจากเขานี้มานานแล้ว เธอมีปัญหามากมายจนไม่นึกจะถามหา จนบัดนี้ก็เห็นห่างลึมนั่นที่ติดต่อกับเพื่อนชายไปแล้ว

เธอไม่ได้พูดอะไรต่อ ได้แต่เข้าห้องเพื่อค้นหาเอกสารสัญญาเกี่ยวกับที่ดินดังกล่าว เป็นเวลานับชั่วโมงที่จบลงด้วยการที่เธอไม่ได้อะไรที่ต้องการเลย

“บางที่อาจจะหลงอยู่ที่คุณนรี” ฟ้ารุ่งคิด หลังจากที่พีริชต์เสียชีวิต ฟ้ารุ่งได้ส่งมอบเอกสารทุกอย่างที่ถืออยู่ให้ชายหนุ่มซึ่งเป็นทายาทและผู้จัดการมรดก เจ้าสัญญาฉบับนี้อาจจะปะปนอยู่กับบรรดาเอกสารต่างๆ ที่ชายหนุ่มได้รับ ไม่จากแหล่งใดก็แหล่งหนึ่ง

เธอแปลกใจเมื่อสาวใช้เข้ามารายงานด้วยสีหน้าแตกตื่น

“คุณแสงดาวมาคะ”

ร่างสูงสมส่วน ในชุดกางเกงขายาวรัดรูป เสื้อกั๊กมัดตัวสั้น ก้าวเข้ามาในห้อง ผสมสวย ใบหน้ามีสีสัน ไม่คล้ายคนที่เพิ่งคิดจะฆ่าตัวตายสักนิด

“เธอเองหรือฟ้ารุ่ง ยังอยู่ที่นี้หรือ”

“เปล่า ฉันย้ายออกไปนานแล้ว แคกลับมามาหาของเท่านั้น”

“ทำไมไม่ขนของออกไปให้หมดๆ สักทีล่ะ จะได้ไม่ต้องไปๆ มาๆ”

“ฉันจะทำ... เร็วๆ นี้แหละ”

“ดี...” อีกฝ่ายยิ้มเยาะหยัน

“แล้วคุณล่ะ เมื่อไหร่จะเก็บของที่ทิ้งไว้ออกไป” เสียงถามแม่ไม่ก้าวร้าว แต่ไม่เกรงใจเหมือนก่อน

แสงดาวเลิกคิ้ว เสียงตอบบอกความเป็นต่อ

“ฉันคงไม่ต้องเก็บอะไรออกไปหรอก เพราะว่าฉันกำลังจะย้ายกลับเข้ามาต่างหาก”

“อ้อ... คุณนรีอนุญาตแล้วหรือ”

“อนุญาตหรือไม่ก็ไม่เกี่ยวกับเธอ มันเป็นเรื่องของฉันกับคุณนรี”

“ฉันเองก็ไม่เคยต้องการที่จะเกี่ยวข้งด้วยเลย ฉันจะกลับล่ะ”

“ว่างๆ เธอจะแวะมาบ้างก็ได้” เสียงพูดเยาะหยัน

ฟ้ารุ่งหันมามอง น้ำเสียงตอบเย็นชา

“ถ้าคุณอยู่ที่นี้ ฉันคงไม่มาอีกแล้วล่ะ”